

FOTOGRAMA DE CUATRO BODAS Y UN FUNERAL

AMOR, AMOR, AMOR

Fa relativament poc temps es va estrenar a Palma la darrera pel·lícula de Peter Bogdanovich, titulada *Esa cosa que llaman amor*. Però no és precisament d'aquesta de la que vull parlar, sinó d'una altra que, perfectament, podria haver-se titulat igual. És la que ha dirigit Mike Newell i que aquí s'ha distribuït amb el desafortunat títol de *Cuatro bodas y un funeral*. I dic desafortunat no perquè no sigui ben il·lustratiu, sinó per la idea de comèdia barata que sembla connotar.

Efectivament, es tracta d'una comèdia, però d'aquelles que demostren una certa classe. En un admirable gest de transformació, tenim la inestimable oportunitat de recuperar a la parella co-protagonista de la contundent *Lunas de hiel*, de Roman Polanski, tot i que ella passa a un segon pla en favor d'una Andy MacDowell que repeteix, una vegada més, el mateix registre al que ens té acostumats. Hugh Grant sembla trobar-se còmode dins aquest gènere, i pareix ésser que, a la fi, es va consolidant en el competitiu món de les bambolines.

La comparació del film de Polanski amb el de Newell no pot passar dels actors que hi intervenen, ja que tot l'odi i la degeneració que podem trobar al

primer esdevé en el segon en la més rosa de les històries d'amor. Un amor al que tot l'argument es consagra i que, com diu la cançó de Wet Wet Wet inclosa en la banda sonora original, «es troba per tot arreu».

La pel·lícula recorda als ja clàssics films en blanc i negre dels anys quaranta i cinquanta, encara que hem de reconèixer que mai no han deixat d'aparèixer històries semblants en les pantalles grans de les nostres sales fosques. Així i tot, la trama s'inclou perfectament en el corrent actual que sembla admetre la crisi definitiva de la parella tradicional. La recerca de la parella perfecta no es veu coronada per l'èxit fins que apareix virtualment reflectida en una unió poc convencional (una parella d'homosexuals), encara que aquesta petita llicència es veu lleugerament corregida amb una *happy end* considerablement insofrible. Es tracta d'un final que, si bé no exigeix la benedicció divina (la institució matrimonial sí que, inevitablement, confirma el seu pas per un moment crític), recomposa la situació i deixa les coses en el lloc que la tradició estableix.

Es tracta, en definitiva, d'una contribució més a la llarga llista de comèdies roses que tan bons moments ens han fet passar i que tan efectivament ens omplen d'optimisme en un temps més bé mancat d'expectatives prometedores. Aleshores ens hem d'alegrar perquè, una vegada més i malgrat ho faci en dues dimensions, l'amor es troba per tot arreu.

DOMÈNEC GARCÍAS.